

EÚ chce nanútiť členom svoju zahraničnú politiku bez práva veta. Malé štáty dohrali. Verí ešte niekto na suverenitu?

- CZ24 News | 7. května 2023

Deti, dohrať sa! Začína sa vyučovanie

Hra na pluralitu sa skončila. Malé a chudobné štáty už v EÚ nikto nepotrebuje. Teda, nepotrebuje v otázke rozhodovania. Na dane a experimenty sociálneho inžinierstva ešte potrebné samozrejme budú. O ostatné sa však už postará Veľký brat z Bruselu.

Ilustračný obrázok, zdroj: pixabay.com

Členstvo východoeurópskych štátov v EÚ pripomína čoraz viac postavu narkomana, ktorý si už ani nepamätá, čo mu jeho prvý diler sľuboval pri prvej „šlahe“. To bolo dávno. Realitou je závislosť a tá sa prehlbuje s každou novou dávkou. Cesta späť by bola taká bolestivá, že narkoman o nej ani nemá silu uvažovať, nieto ju ešte uskutočniť. Už nemá nič svoje, stratil rodinu, vlastnú minulosť aj vlastnú budúcnosť, a keď sa začne vzpierať, tak mu diler odoprie dávku a on sa zblázni. Keď bude poslúchať, dávku dostane. Voľba je teda jasná. Bude sa poslúchať.

Aby to poslúchanie išlo čo najhladšie, rozhodli sa páni v únii trochu okresať členským štátom právo veta, ktoré bolo v počiatkoch únie vystavované vo vitríne demokracie ako žiarivý príklad citlivosti a pochopenia, s akým ten najlepší politický projekt všetkých čias - EÚ, nakladá aj s tými svojimi najmenšími členmi. Stačilo, aby napríklad Luxembursko povedalo „nie“ a muselo sa začať vyjednávať odznova. Všetci si boli rovní, malí aj veľkí. Aký utešený sen...

Lenže toto revolúciu brzdí a čo by to už bolo za revolúciu, ktorá je zabrzdená? Veď revolúcia má cválať a chvátať vpred, nie sa šuchtať niekde vzadu s dejinnými prežitkami. A preto tak ako nový pokrokový francúzsky parlament počas revolúcie zrušil všetky ďalšie lokálne parlamenty vo francúzskom kráľovstve, lebo len brzdili prijímanie nových daní a zákonov, tak sa aj bruselský revolučný moloch rozhodol všetko to trochu urýchliť. Veď kto by si už dnes spomenul, že vo Francúzskom kráľovstve bolo dvanásť parlamentov a kráľ nemohol vypísať nové dane, kým ich neschválilo všetkých dvanásť? Potom bol už len jeden, centralizovaný, pokrokový, šikovný a rýchly. Taký rýchly a šikovný ako gilotína.

Nezdržujte! Vytiahnite si písanky!

Ako bolo v sladkom Francúzsku, tak bude aj v sladkej Únii. Najprv začala Európska komisia volať v roku 2019 po zrušení práva veta ohľadom daňových otázok. Pochopila, rovnako ako francúzski revolucionári, že ekonomické čarovanie s potlačenými papierikmi ide predsa len lepšie vtedy, keď sa na všetkom dohodnú „kvalifikovanou väčšinou“ tí silnejší a bohatší, ktorí to aj tak s tými slabšími myslia vždy dobre a navyše sú predsa kvalifikovaní. Inak by predsa nemohli vytvoriť „kvalifikovanú väčšinu“, no nie?

Zohľadniac zrejme všetky tieto skutočnosti, prišlo deväť členských štátov EÚ vo štvrtok 4. mája s podnetným návrhom na reformu v rozhodovaní o spoločnej zahraničnej politike a obrane v Európskej únii. Iniciatívu spustila takzvaná *Skupina priateľov* (Group of Friends) – Belgicko, Fínsko, Francúzsko, Holandsko, Luxembursko, Nemecko, Slovinsko, Španielsko a Taliansko. Čiže bohatý západ EÚ, so svojím ukázkovým mopslíkom z východu – Slovinskom. Mimochodom, je povzbudzujúce vedieť, že existuje v EÚ nejaká „Skupina priateľov“, v ktorej sa nenachádzajú dezoláti z východu a ktorá čo do počtu obyvateľov (vrátane migrantov samozrejme) môže východ EÚ ľahko hlasovaním prevládať.

Motív reformy je jasný: rozhodovanie kvalifikovanou väčšinou môže „zrýchliť procesy pri spoločných postupoch únie“. A keď urýchliť, tak to znamená, že ich niekto spomaľuje. Alebo dokonca sabotuje! Čím? No predsa tým, že zneužíva právo veta na svoje národné záujmy. Nuž, a keď ide o dobro pokroku a únie (čo sú v podstate synonymá), musia ísť národné záujmy nabok. Čiže sa zabije niekoľko múch jednou ranou: posilní sa unifikácia, potlačia sa národné záujmy a východným dezolátom sa ukáže, kde je ich miesto. Ako povedal svojho času Jacques Chirac nášmu protohegrovovi Dzurindovi, ktorý sa zrejme v predvolebnom záchvate hral na suverénneho slovenského kohútika: „*Premeškali ste dobrú príležitosť, aby ste boli ticho.*“ No a teraz tú príležitosť dostaneme, a nielen my.

Apropo, čo by na toto potláčanie národných záujmov povedal Martin M. Šimečka, čerstvo vyliahnutý nacionalista

(viď: <https://www.christianitas.sk/liberal-simecka-sa-vyznal-z-obdivu-k-nacionalizmu-je-to-vtip-kdeze-l-en-spravne-pochopenie-nacionalizmu-ako-nastroja-liberalnej-revolucie/>) a jeho čerství vlasteneckí súdruhovia liberálneho strihu: Arpád Szoltész, Ján Benčík, Jaroslav Nad', Rastislav Káčer and co? Zaiste budú ako fanatickí milovníci národa proti tomu, aby niekto okliešťoval jeho suverenitu, však?

Ilustračný obrázok, zdroj: pixabay.com

Všetci do tried! Vonku je besný pes

Že pôjde o pomalé vydusenie malých neposlušníkov z východu, o tom svedčí aj otvorené priznanie Bruselu, ako nám ho zvestuje už bez akýchkoľvek pluralitných ohľadov a škrupúl portál *Euractiv.sk*: „Cieľom je tiež zabrániť aktivitám krajín ako Maďarsko, ktoré častokrát spoločný postup Únie blokujú pre vlastný vnútropolitický prospech či iný dôvod.“ A sme doma.

O tom, akú nervozitu spôsobuje „neefektívnosť“ a „pomalosť“ rozhodovania, čiže v preklade to, že niektoré štáty (napríklad Maďarsko) presadzujú svoje národné záujmy a nechcú plne akceptovať bruselský model zahraničnej politiky, svedčí arogantné a hysterické vystúpenie Guya Verhofstadta v Europarlamente pri interpeláciách voči českému premiérovi Fialovi, ktorý sedel pokorne ako kríženec školáka a zmoknutej sliepky a počúval zúrivé karhanie „pána inšpektora“ za to, že sú protiruské sankcie prijímané pomaly.

Vojna na Ukrajine, podobne ako predtým Veľké pandemické cvičenie, poskytujú dobrú zámienku na presadenie väčšej centralizácie v EÚ, oklieštenie lokálnych právomocí a potlačenie konzervatívneho odporu. Nakoniec, vojnou na Ukrajine sa zaštitujú aj predkladatelia reformy. Podľa nich je cieľom „zrýchliť rozhodovanie najmä v spojitosti s ruskou vojnou na Ukrajine a narastajúcim počtom medzinárodných výziev, ktorým EÚ čelí.“

A ako to bude fungovať? Určite lepšie, samozrejme, ale postup bude nasledovný: nový kvalitatívne vyšší stupeň euro-myslenia a euro-rozhodovania – „kvalifikovaná väčšina“ znamená súhlasné stanovisko 15 z 27 členských krajín EÚ, ale pozor má to aj vylepšenie. Tých 15 štátov musí zároveň zastupovať viac než 65 % z približne 450 miliónov obyvateľov Únie. Čiže, keď sa spoja malé štáty a doplazia sa horko-ťažko k vytúženej pätnástke, zistia, že síce spĺňajú prvú podmienku na získanie „kvalifikovanej väčšiny“, ale nespĺňajú druhú – 65 %. Tomu sa hovorí šikovne odvedená práčička. Najľudnatejšie krajiny – Nemecko a Francúzsko, spolu so svojimi nohsledmi tak prevalcujú hocikedy akýchkoľvek odporcov a presadia si svoje záujmy, ako záujmy únie. Čo v konečnom dôsledku len potvrdzuje trápne maskovaný fakt, komu vlastne celá únia bola prospešná a kto ju potreboval.

Budete po škole a napíšete stokrát: Nebudem papuľovať súdruhovi učiteľovi!

Optimisti z radov euroskeptikov sa možno ešte spoliehajú na to, že rokovania o zmenách v oblasti rozhodovania sa síce môžu začať, ak ich odsúhlasí jednoduchá väčšina, čiže 14 z 27 členských krajín, ale akákoľvek výsledná dohoda si však vyžaduje jednohlasný súhlas či ratifikáciu všetkých 27 krajín. V niektorých krajinách by sa muselo dokonca uskutočniť referendum. Olala, poznáme tie referendá a súhlasy. Až do totálneho víťazstva. Znova a znova a znova...

A navyše, čo ak príde opäť nejaká pohroma, pandémia či ďalšia vojna? Kto by sa už potom dožadoval nejakého referenda? To by už nebola trucovitosť, to by bola priam zrada!

Neviem, čím sa chcú ešte niektorí občania hovoriaci o „suverenite“ utešovať. Je viac ako zrejmé, že všetci vplyvní a rozhodujúci politici, sú dokonale previazaní s europoslušnosťou a eurobudúcnosťou. Uspávajú nás tým, že keď sú v opozícii, rečia o suverenite, pričom sa však nikdy nezabudnú vyznať zo svojej euro-atlantickej lojality, ktorá suverenitu vylučuje. Logika vývoja je neúprosná a varovania, ktoré niektorí odporcovia eurozjednocovania vyhlasovali ešte v 50. a 60. rokoch minulého storočia, v čase euronevinnosti, keď pôsobili ako politická fikcia, sa naplňajú.

Bez práva veta sa stanú štáty ako Slovensko, Česko, Maďarsko, Bulharsko či Rumunsko len trápnyimi štatistami a tajtrlíkmi, narkomanmi ochotne čakajúcimi na svoju dávku. Nielenže už nebudú rozhodovať o ničom: ani o svojej kultúre, ani o svojom rozpočte, ani o svojej obrane či zahraničnej politike, budú navyše platiť do centrálnej kasy, mať stabilne nižšiu životnú úroveň, budú konzumovať osviežujúce papaničky na spôsob ukrajinskej múky a zároveň budú pod neustálym tlakom vydieračských gangstrov-dílerov z Bruselu, ktorí im v prípade neposlušnosti okamžite stopnú dávky.

Je však nutné dodať, že toto nie je odbočka a slepá ulička v eurovývoji. Neustále tajnostkárstvo jej zakladateľov v minulom storočí a reči o tom, že treba konať opatrne, aby sa národy nevyplašili, sú dostatočným podnetom na premýšľanie pre tých, ktorí ešte veria v možnosť kombinácie EÚ a suverenity. S ničím takým sa totiž od začiatku nepočítalo. Buď bude EÚ a nebude suverenita, alebo bude suverenita a nebude EÚ. *Tertium non datur*.

AUTOR: Branislav Michalka

[ZDROJ](#)